

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνοησάμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' ἔξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εἰς τήν χάραν ἡμῶν υπηρεσίας καί ὑπό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀξιόστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἔτησια . . . . . ἄρ. 8,—	Ἔτησια . . . . . φρ. 10,—
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50
Τριμήνιος 2,50	Τριμήνιος . . . . . 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τήν 1ην ἐκάστου μηνός.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φέλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶν καὶ ἑκάστου λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Βυζαντινοῦ ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος   Ἐν Ἀθήναις, 17 Ἰανουαρίου 1915   Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 7

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHERCHEL

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ἀπὸ ἡμισείας ὥρας, ὁ Ραούλ περιφέρετο πρὸ τῆς λευκῆς ξυλίνης καγγελόθουρας, διὰ τῆς ὁποίας εἰσέρχοντο, εἰς τὸν περίβολον τοῦ ἀριστοκρατικοῦ Κλοῦμπ.

Θάνεχθροι εἰς Μασσαλίαν μετὰ τρεῖς ἡμέρας· θὰ ὑπέθετε λοιπὸν κανεὶς ὅτι ἤλθον εἰς τὸ Σαντιγύ χάριν ἀπλῆς καὶ τελευταίας διασκεδάσεως.

Ἄλλ' ὄχι. Ὁ Ραούλ φαίνεται περίφροντις καὶ παρατηρεῖ με προσοχὴν τοὺς περιπατητάς, οἱ ὅποιοι ἔρχονται ὄλονεν ἀπὸ τὸ Σανλί, ὡς νὰ ἐπερίμενε κάποιον.

Εἰς τὰς ἐννέα, ἐν αὐτοκίνητον ἐστάματῃς πρὸ τῆς καγγελόθουρας καὶ ὁ Ραούλ ἔτρεξε νὰ προῦπαντήσῃ ἓνα παιδί σχεδὸν τῆς ἡλικίας του, τὸ ὅποιον ἐκάθητο πλησίον τοῦ σωφῆρ καὶ τοῦ ἔκαμνε νεύματα. Ὁ μικρὸς αὐτὸς δὲν ἦτο παρὰ ὁ μαθητῆς

τοῦ Λυκαίου, τὸν ὅποιον εἶδαν πρὸ τινῶν ἡμερῶν νὰ παρασύρῃ τὸν Ραούλ εἰς τὸ ἀεροδρόμιον. Υἱὸς πλουσίου πυργοδοσπότου τῶν περιχώρων, ὠνομάζετο Ρενὲ δὲ Κουρτέγγ.

Μάλις ἐσταμάτησε τὸ αὐτοκίνητον, ὁ μικρὸς ἔτρεξεν εἰς τὸν Ραούλ, τοῦ ἔσφιξε τὸ χερί καὶ τοῦ εἶπε μὲ σπουδαῖον καὶ κάπως πρόστατευτικὸν ὄφρος:

— Ἡ δουλειά σου ἔγινε... ὁ μπαμπὰς ἐδέχθη... θὰ σὲ ἀφίσουν νὰ μπῆς.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, ἀπεκρίθη ὁ πρῶην γραφεύς· εἶσαι καλὸς φίλος.

— Τίποτε! τὸ χρέος μου ἔκμα! ὄπελαβεν ὁ Ρενὲ.

Καὶ λαβὼν τὸν συμμαθητὴν του ἀπὸ τὸ χερί, τὴν ἔφερεν ἐμπρὸς εἰς ἓνα ὕψηλον κύριον, ὁ ὁποῖος κατέβαινεν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητον, συνοδευόμενος ἀπὸ ἓνα ὑπρέτην μὲ στολὴν.

— Μπαμπά, εἶπεν ὁ Ρενὲ εἰς αὐτὸν τὸν κύριον· ἐδῶ εἶνε ὁ φίλος μου Ραούλ, διὰ τὸν ὅποιον σοῦ ὠμίλησα.

Ὁ κ. δὲ-Κουρτέγγ ἐχύταξε μὲ περιέργειαν τὸν φίλον τοῦ υἱοῦ του καὶ τῷ εἶπε φαιδρῶς:

— Ἄ, ἄ! ἐσὺ εἶσαι λοιπὸν ποῦ θὰ πᾶς στὴν Ἀμερικὴ μ' ἐκεῖνον τὸν παλαῶν τὸν Τορκέν; (*)

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ραούλ. Ἐχω ἀνάγκη νὰ κερδίω τὸ ψωμί μου καὶ μοῖ φαίνεται ὅτι αὐτὸ θὰ εἶνε εὐκολώτερον στὴν Ἀμερικὴ παρὰ ἐδῶ...

Εἰς τὸν πυργοδοσπότην ἔκαμνε ἐντύπωσιν ὁ ἥμερος, ὁ ἀπορασιστικὸς τόνος, μὲ τὸν ὅποιον ὠμιλοῦσεν ὁ μικρὸς γραφεύς. Καὶ μὲ κάλωσόνην τῷ εἶπε:

— Μπορεῖ νὰ ἔχῃς δίκιο, παιδί μου. Ὁ τόπος μας εἶνε περιωρισμένος. Βλέπω, ὅτι εἶσαι ἔξυπνο παιδί, γερὸ καὶ μὲ θέ-

Ἐτοὺς ἠκολούθησεν ἔξ ἀποστάσεως καὶ τοὺς ἐζωγράφισεν... (Σελ. 54, στ. 6').

Ἐτὸ παιδί αὐτὸ εἶνε μαζί μου... (Σελ. 54, στ. α').

λησι. Μπορεῖ λοιπὸν νὰ ἐργασθῆς καὶ νὰ προῦδεύσῃς ἐκεῖ-πέρα καλλίτερα, παρὰ ἂν ἔμενες ἐδῶ, κολημένος στα φαουστάνια τῶν δεσποινίδων τῆς ὁδοῦ Σαιντ-Αινάν... Πρέπει ὅμως νὰ εἶσαι φρόνιμος καὶ φίλεργος... κάπως περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἔχουν στοῦ κυρίου Δυρούρ... ἔ;... καὶ νὰ μὴ τρέχῃς στὰεροδρόμια, ὅπως τῶκανες ἐδῶ μὲ τὸν ἄλλο χασομέρη... τὸν γυὸ μου ἔ;...

Ὁ φαιδρὸς εἰλικρῶς τόνος αὐτῶν τῶν παρατηρήσεων εὐχαρίστησεν ἰδιαιτέρως τὸν Ραούλ. Διὰ τοῦτο δὲν ἐδίστασε πλέον νὰ διατυπώσῃ τὴν αἴτησιν, διὰ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὸ Σαντιγύ. Καὶ ἤρχισεν:

— Ὁ υἱὸς σας μοῦ εἶπεν, ὅτι θὰ μοῦ κάμετε τὴν χερί...

Ὁ κ. Κουρτέγγ δὲν τὸν ἀφίσε νὰ τελειώσῃ:

— Νὰ σὲ ἀφίσω νὰ μπῆς σήμερα στὸ

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμ. φύλλου, σελ. 45.

Κλόμπ; Ναι, ναι, πολύ ευχαρίστως. Έλα μαζί μας... Η περιέργειά σου πρέπει να ικανοποιηθεί...

— Μά δεν είναι μόνον από περιέργεια, υπέλαβεν ο Ραούλ, που θέλω να παρακολουθήσω το μάτς...

— Α, ναι, το ξέρω, ο Ρενέ μου είχε τα σχέδιά σου. Ζωγραφίζεις ευμόρφα, καθώς φαίνεται, και θέλεις να κερδίσεις τα ναύλα σου πωλών τα σκίτσα των παικτών...

— Έλα λοιπόν να ιδούμε τι μπορείς να κάνεις!

Ο Ραούλ ήκολούθησε τότε τον κ. δε Κουρτέιγ, ο οποίος εισήλθεν εις τον περιβόλον με τον Ρενέ και τον υπηρέτην. Ο φύλαξ, ο οποίος εστάτετο εις την καγκελόθυραν, υπεκλήθη βοθούτατα ενώπιον του κυροδεσπότη, ο οποίος ήτο μέλος της Έφορείας του Κλόμπ, και αφού διέσχιαν τον κήπον με τας κανονικάς πρασάς, έφθασαν εις το κομψόν περίπτερον, όπου εύρισκοντο τὸ έστιατόριον, τὰ ιματιοφυλάκια και τὰ ποδοθήρια.

Εκεί ο κ. δε-Κουρτέιγ εκάλεσεν ένα υπάλληλον και, δείχνων τον Ραούλ, τῷ εἶπε:

— Το παιδί αυτό είναι μαζί μου... Θα το αφήνετε να κυκλοφορή ελεύθερα και εις το κατάστημα και εις τον κήπον.

— Μάλιστα, κύριε κύμη! απεκρίθη ο υπάλληλος.

Ο Ραούλ ήτο πλέον «έν τάξει» δεν τῷ έμενε τώρα παρά να έπωφεληθῇ αὐτῆς τῆς εύνοιας και να δικαιώσῃ τὴν έμπιστοσύνην τοῦ κ. δε-Κουρτέιγ.

— Τώρα, εσυλλογίσθη, πρέπει να τὰ καταφέρω μόνος μου... Θάρρος και εμπρός!... Τι χαρά, τί θρίαμβος, αν μπορέσω να γυρίσω απόψε στο σπίτι με τὰ πέντε ναπολεόνια του ναύλου μου ή τοῦλάχιστον με τὰ μισά!

Τὰ σκίτσα τοῦ Ραούλ.

Ο μικρός γραφεὺς παρατήρησεν, ότι οἱ πολυάριθμοι επισκέπται που ήρχοντο εις τὸ Κλόμπ, έπενοῦσαν όλοι από τον μικρὸν προθάλαμον όπου εύρισκοντο, πλησίον του οποίου ήρχιζεν ή κλίμαξ ή οδηγούσα εις τὰ ιματιοφυλάκια. Απεφάσισε λοιπόν να μείνῃ εκεί, μισοκρυμμένος όπισω από ένα πλατύφυλλον τροπικὸν φυτόν, δια να βλέπῃ καλά τοὺς εἰσπερχομένους.

Μόλις έγκαθιδρόθη εις αὐτὴν τὴν σκοπιάν, έβγαλεν από τὴν τσέπην του ένα τετράδιον και μερικά μολύβια και έπερίμενεν ως κνηγέτος εις τὸ καρτέρι.

Εύρισκετο εκεί από εὐνός τετάρτου, όταν εἶδε πολλά μέλη του Κλόμπ να προῦπαντοῦν τρεῖς ἄγγλους με στακτιά αλλόκοτα φορέματα και με κασκέττα, και να τοὺς υποδέχωνται με μεγάλας τιμάς. Ο Ραούλ έκρινεν άμείως, ότι ο έμιλος αὐτός ήτο καταλληλότερος δια σκίτσαρισμα. Προς μεγάλην του χαρὰν, οἱ ἄγγλοι και οἱ φίλοι των έμειναν αρκετὴν ώραν συνομιλοῦντες εις τον προθάλαμον. Οὕτως ο Ραούλ,

με ὀλίγες μολυβιές, ήμπόρεσε να ζωγραφίσῃ όλους αὐτοὺς τοὺς σπουδαίους σκίτσαρισμα.

Όταν αργότερα κατέβησαν από τὰ ιματιοφυλάκια με τας ἀθλητικὰς των στολάς, έπήρε και άλλα σκίτσα, και όταν πάλιν διεσπάρησαν εις τον κήπον, τοὺς ήκολούθησεν εξ άποστάσεως και τοὺς εξωγράφισεν εις τὰς εἰδικὰς στάσεις του παιγνιδίου.

Τελοςπάντων, τὸ μεσημέρι, όταν εισήλθον όλοι εις τὸ έστιατόριον, ο Ραούλ είχε καμμιὰ δεκαριά σκίτσα.

Ἄλλ' από τῆς στιγμῆς αὐτῆς παρουσιάζετο ή ἀληθινή δυσκολία. Να κάμῃ τὰ σκίτσα δεν ήτο τίποτε· να τὰ πωλήσῃ ήτο τὸ πᾶν...

Ἄλλα πῶς να μεταβληθῇ εις πωλητὴν εἰκότων; Πῶς να περιέλθῃ τὰ τραπέζια, έπιδεικνύων τὸ έμπορεύμα του όπως τὰ

«Βνας ἄγγλος έφώναξε: — Βέρν γκούτ!» (Μελ. 54, στ. γ')

παιδιά του δρόμου; Δεν θὰ τον έδιωχναν από τὸ χριστοκρατικὸν εκείνο Κλόμπ, όπου τον ήγείθησαν χάριν του κ. δε-Κουρτέιγ, υπό τον όρον να μείνῃ φανῆς και ήσυχος;

Έστέκετο άναποφάσιτος, με τὰ χαρτιά του στο χέρι, μή τολμών να εισέλθῃ εις τὴν αἴθουσαν εκείνην, όπου όλα τὰ τραπέζια ήσαν πιασμένα. Ἄλλως τε ο φύλαξ τῆς εισόδου τον εκύτταζε μ' έπιμονήν κ' έφαινετο έτοιμος να τον εμπόδισῃ, αν εκάμνε να διέλθῃ τὴν θύραν τοῦ έστιατορίου.

Ἄλλ' ενώ εύρισκετο εις τὴν δεινὴν αὐτὴν ἀμηχανίαν, κυττάων από τὰς ανοικτὰς θύρας τοὺς συνδαιτυμόνας τοῦ έστιατορίου, εἶδε τον φίλον του Ρενέ δε-Κουρτέιγ, ο οποίος διέσχιζε τρέχων τον προθάλαμον κ' έπήγαινε να εύρῃ τον πατέρα του, γευματίζοντα εις τὸ ίδιον κρηιδὸς τραπέζι όπου εκάθηντο και οἱ ἄγγλοι που εἶχε ζωγραφίσῃ.

Ο Ραούλ έφώναξε τον φίλον του, ο οποίος τον έπλησίασε προθύμως.

— Λοιπόν, τον ήρώτησε, τί εκάμες σὺ από τὸ πρωί; Ἐγὼ έπαιξα τένις θαυμάσια. Φαντάσου, ε ένα παιγνίδι μ' ένα μεγάλο εικοσιπέντε χρονῶν, δεν έχασα παρά ε, τι μου χάρισε στὴν ἀρχή. Δεν εἶνε θαύμα αὐτό, ε;... Ἄλλα πῶς τώρα να φάω, γιατί έχω μιὰ πείνα! Ὁρεβουάρ!

Ο Ραούλ τον εκράτησεν από τὸ χέρι και τοῦ έδειξε με δειλιάν τὰ έργα του.

— Κύτταξε, τῷ εἶπεν, ἐγὼ δεν έπαιξα τένις, εργάσθηκα όμως καλά.

Ο Ρενέ, βλέπων τὸ τετράδιον τοῦ φίλου του, εξέβλεε κραυγὰς θαυμασμοῦ:

— Α! τί ώρατα!... Ὅλοι γνωρίζονται άμείως. Να ο Κολζῶ, να ο δε-Μουσύ... άμεί οἱ ἄγγλοι;... Τρέλλα, τρέλλα!... Δες μου δὴ τὸ τετράδιό σου! Ὅζ τὸ δείξω τοῦ μπαρμπα!

Ο Ραούλ δεν έπερίμενε να τοῦ τὸ επαναλάβῃ, κἀνθ' ο φίλος του, με τὸ τετράδιον εις τὸ χέρι, εισήρχετο εις τὸ έστιατόριον, αὐτὸς κρυμμένος όπισω από τὰ φυτὰ τῆς εισόδου, εκύτταζε να ιδῇ τὸ ἀποθησόμενον.

Ο Ραούλ δεν έπερίμενε να τοῦ τὸ επαναλάβῃ, κἀνθ' ο φίλος του, με τὸ τετράδιον εις τὸ χέρι, εισήρχετο εις τὸ έστιατόριον, αὐτὸς κρυμμένος όπισω από τὰ φυτὰ τῆς εισόδου, εκύτταζε να ιδῇ τὸ ἀποθησόμενον.

Χρυσὴ βροχή.

Και εἶδε τότε τον φίλον του να θέτῃ τὰ σχεδιαγραφήματα εις τὸ τραπέζι, υπό τὰ ὄμματα τοῦ κ. δε-Κουρτέιγ, ο οποίος, περιμένων τὸ παραγγελθῆν φαγητόν, τὰ εκύτταζε και' αρχὰς άμελῶς από μακρὴν.

Ἄμείως όμως, ελκυσθεὶς από τὴν ομοιότητα, τὰ έπήρην εις τὸ χέρι του, τὰ εκύτταζε καλλίτερα κ' έγέλασε. Ἐπειτα τὰ έδειξεν εις τοὺς άλλους.

Ποία χαρὰ δια τον Ραούλ, όταν εἶδε τὴν εντύπωσιν τοῦ εκάμναν αἱ γελοιογραφαί του! Ἐπενοῦσαν από χέρι σε χέρι, από τραπέζι σε τραπέζι, και όλοι οἱ συνδαιτυμόνες έγελούσαν, ώμιλοῦσαν δι' αὐτὰς, τὰς εσκολιάζαν, τὰς θαύμαζαν. Ἐνας ἄγγλος μάλιστα, κατενθουσιασμένος, έφώναξε δυνατὰ:

— Βέρν γκούτ!... Ἐπατάν!

Οἱ συνδαιτυμόνες, αφού τὰς θαύμασαν άρεκτά, ήρώτησαν ποίος τοὺς εξωγράφισε τόσον ώρατα, χωρὶς μάλιστα να τοὺς βάλῃ να παζάρουν. Και ο κ. δε-Κουρτέιγ ανέλαβε να ικανοποιήσῃ τὴν περιέργειάν των.

Τοὺς εἶπεν, ότι ο σχεδιαστής ήτο ένα παιδί δεκατεσσάρων μόλις ετών, συμμαθητῆς τοῦ υἱοῦ του, ο οποίος εἶχε λάβῃ τὴν ἀδειαν να εισέλθῃ εις τὸ Τένις-Κλόμπ.

— Ποῦ εἶνε ο μικρὸς οὗτός καλλιτέχνης; ήρώτησε κάποιος. Δεν μπορούμε να τον ιδούμε;

— Βεβαίως, απεκρίθη ο Ρενέ, υπερήφανος δια τὴν έπιτυχίαν τοῦ φίλου του. Εἶνε εκεί-έξω... γτρέπεται να μῆ μέσῃ.

— Πήγαινε να τον φέρῃς, εἶπεν ο κ. δε-Κουρτέιγ.

Μετ' ὀλίγες στιγμῆς, ο Ραούλ, ώχρὸς από τὴν συγκίνησίν του, εισήρχετο εις τὸ έστιατόριον, οδηγούμενος υπό τοῦ φίλου του.

(Ἐπειτα συνέχεια).

Ο ἄΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΚΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια και τέλος Ἰδε σελ. 47).

— Ἐχεις πραγματικῶς δίαιτο, εἶπε ο ἄνθρωπος.

— Ἐστὶ εἶσαι, εξακολούθησε ή γάτα. Μ' έπαινεῖς, όταν τρώγω ποντικούς και με βρίζεις όταν τρώγω πουλάκια. Μά εσύ ο ίδιος, με ήσυχη συνείδησι, ρίχνεσαι στο χοῖρο και στα κοτόπουλα. Και μ' όλα ταῦτα εἶσαι ἄνθρωπος και καμάνεσαι πῶς εἶσαι σωώτερος από μᾶς τὰ ζῶα.

Ο ἄνθρωπος καταλαβε, πῶς δὲ μπορούσε να τὰ βγάλῃ πέρα με τὴ γάτα. Πήγε στο σπίτι του, κάθησε και συλλογιότουν ὅσα εἶχαναν... Ἦ ἀρθρασε όλα.

Γιατί ήταν πολὺ φοβερὸ ν' ακούῃ πῶς ή μητέρα των πουλιῶν εθρηνοῦσε και εσκούζε στὴν κορφή τοῦ πέκου. Και τὰ κοτόπουλα είχαν μητέρας, που τώρα θὰ τὰ κητῇ εδῶ κι' εκεί και θα μοιρολογᾷ. Και ο ποντικός θα εἶχε ἴσως παιδικία, που τώρα θα ποθῆνουν από τὴ πείνα, γιατί δεν έχουν κανένα πιά να φροντίσῃ γι' αὐτὰ. Μά και ποίος μπορεῖ ν' ἀρνηθῇ πῶς και τὸ χοῖρο δὲ θὰ τον μοιρολογῶν τώρα τὰ ὀρφανὰ παιδιὰ του;

Τοῦ ἀνθρώπου ή καλή, ή αγαθὴ καρδιά ὀλιόστου πολὺ που συλλογιότουν αὐτὰ. Και αφού σκέφτηκε κάμποση ὥρα, εσηκώθη κτυπώντας δυνατὰ τὸ χέρι του στο τραπέζι.

— Δεν θὰ ἔκαναφάγω ποτὲ κρέας! εἶπε αποφασιστικῶς.

Μά ή σκοτούρες και ή σκῆψεις τοῦ ἀνοῖξαν υπερβολικὰ τὴν ἀρεσι. Γι' αὐτὸ πήγε στὸν κήπο του να βρῇ μιὰ χεριὰ σαλάτα και κάνα-δύο ραπανάνκια και να γεμίσῃ κανένα πιάτο με φρούλες.

Μόλις όμως έσκυψε και ἀπλωσε τὸ χέρι του σ' ένα ζευγάρι τρυφερὰ χόρτα για σαλάτα, ακουσε μιὰ φωνή να λέγῃ:

— Ὁ Θεέ μου! θὰ ποθῆνω τώρα;

Ο ἄνθρωπος τρεχίτηχε και κυτταζε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα τὴ σαλάτα.

— Εἶσαι και σὺ ζωντανή; ρώτησε.

— Γιατί ὄχι; εἶπε ή σαλάτα. Μήπως, επειδι δεν πετᾷ σαν τὸ πουλι ή δεν τρέχῃ σαν τον ποντικὸ ή δεν νιακουρίζω σαν τὴ γάτα; Δὲ βλέπεις πῶς μεγαλώνω και προκόφτω; Πάιρνω κι' ἐγὼ τρῶφῃ με τῆς ρίζες μου, όπως και σὺ με τὸ στόμα σου, και τὴ δουλεύω στα φύλλα μου όπως και σὺ στο στομάχι σου. Απολαῶ τον ήλιο όπως και τὸ πουλι και εσύ. Ἄν μ' ἀφήσουν στὴ ζωῃ, βγάλω ἄνηθ και σπόρους, και οἱ σπόροι μου εἶνε τὰ παιδιὰ μου. Τώρα όμως θ' ἀποθῶνω!

— Ποτέ, ποτέ, φώναξε ο ἄνθρωπος. Ποτέ, για όλον τὸ κόσμον δεν θὰ σε κάμω κακό. Μά φτάνουν τὰ ραπανάνκια.

Ἐσκυψε στὴ βραγιά που ήταν τὰ ραπανάνκια και ἔσφιξε ένα.

— Ἄλλοίμονο! έστέναξε τὸ ραπανάνκι κι' ἀπόθανε.

Με μιὰ κραυγή, τὸ άφισε ο ἄνθρωπος από τὰ χέρια του.

— Ἦσουν και σὺ ζωντανὸ; ρώτησε. Δεν μπορέσε ν' ἀπαντήσῃ τὸ ίδιο, γιατί εἶχε πεθάνει. Μά ένα από τὰλλα που ήτανε στὴ βραγιά, μίλησε:

— Φυσικῶς, εἶμασε ζωντανῶς. Μά τί ὠφελεῖ; Εἰρούμε καλά πῶς θὰ ποθῶνουμε. Ἐπαρθηκαμε μόνο και μόνο για ν' ἀξήσουμε και να χρησιμεύσουμε μιὰ φορὰ για τρῶφῃ στοὺς ἀνθρώπους, τοὺς φοβεροὺς αὐτοὺς φαγάδες, που δεν συλλογιότουν τίποτ' ἄλλο, παρά τὸ γεμισμα τοῦ στομαχιοῦ τους και καταβροχθίζουν όλα ὅσα εἶναι τριγύρω τους. Χειρότεροι λησταί και δολοφόννοι απ' αὐτοὺς; δεν υπάρχουνε σ' ὅλο τον κόσμον!

— Δεν εἶμαι ληστής και δολοφόνος, εβεβαίωσεν ο ἄνθρωπος. Ποτέ δεν θὰ σε φάω! θὰ πλυνῶ τὴν πείνα μου μόνο με δύο φρούλες.

— Φυσικῶς, εἶπε τὸ ραπανάνκι. Εἶνε ἀνάγκη να γίνῃ φόνος! Πιστεύει ο ἀνόητος ἄνθρωπος, ότι οἱ φρούλες δεν εἶνε ζωντανές;

Τότε έτρεξε ο ἄνθρωπος από τον κήπο στο σπίτι του, κάθησε στο δωμάτιό του και έκλαιγε. Ἐβλεπε πῶς θὰ πεθῆνῃ από τὴν πείνα, αφού δεν ήθελε να γίνῃ δολοφόνος, γιατί εἶχε καλή καρδιά.

Μ' όλα ταῦτα, επειδι δεν πέθαινε άμείως και επειδι ή πείνά του δοο πήγαινε και γινότουν μεγαλύτερη, έπήγε στο ντουλάπι του και άρπαξε ένα ὠραιότατο κόκκινο μήλο, που τὸ φύλαγε ὅλο τον χειμῶνα.

«Αὐτὸ θὰ μπορῶ να τὸ φάω», εἶπε. Μά μόλις τὸ ἀκκούμπησε στα δόντια του, αρχισε τὸ μήλο να στενάζῃ, βαθειά και λυπητερᾷ.

— Ἄχ και! ὄχ και! εἶπε τὸ μήλο. Τὸ έπερίμενα... Τὸ ήξευρα, από τότε που μ' εκόψεν ο δολοφόνος από τὸ δέντρο. Τώρα με τρώνε και τὰ κουκούτσια μου θὰ πάνε στα σκουπίδια αντί να πάνε στὴν καλή, στὴ μαύρη γῆ. Ποτέ δεν θα φουτρώσουν απ' αὐτὰ χαμηλὰ μηλοδενδράκια.

Ο ἄνθρωπος άφισε τὸ μήλο να κέσῃ από τὰ χέρια του και να κυλισθῇ στο δωμάτιο. Κάμποση ὥρα κάθησε και κυτταζε τὸ μήλο. Ἐπειτα κυτταζ' επάνω' εκεί, από τ' ἀνοιχτὸ παρτέζο, ακούστηκε θορυβος.

Ἦταν ή γάτα, που εἶχε σκαρφαλώσει στο σανίδι τοῦ παραθυριοῦ. Κάθησε ήσυχη. Εἶχε τὴν οὐρά κουλουριασμένη στα πόδια της και τὰ πονηρὰ μάτια της έλαμπαν.

— Αἰ! ρώτησε, τί γίνεσαι; Ἦύρες τίποτε για φαί;

— Ὅσοχι, εἶπε ο ἄνθρωπος.

— Χά, χά! αδερφάνκι, εἶπε ή γάτα.

— Δεν έχω, καιμένη, αρκετὴ δύναμι να πετάξω τίποτε κατεπάνω σου, εἶπε ο ἄνθρωπος.

— Ὅχι, ἀπήνησεν ή γάτα, δεν έχεις.

Σὲ μιὰ στιγμῇ θὰ πεθῶνε από τὴν πείνα. Εἶσαι ο μεγαλύτερος μωρὸς τοῦ κόσμου. Τί φιλοσόφεις, ἀνόητε; Ζῆσε όπως σ' εκάμε ο Θεός! Κάμε τὴ δουλειά σου κι' άφισε τοὺς άλλους να κάνουν τὴ δική τους. Ὁ ποντικὸς τρώει τὸ χοιρομέρι, αν τον άφίσουν, και ή γάτα τρώει τον ποντικὸ, αν μπορέσῃ να τον πιάσῃ.

Ἦ ζωῇ εἶνε πόλεμος και πάλη και τίποτ' ἄλλο!

Μιὰ στιγμῇ κυτταζε ο ἄνθρωπος τὴ γάτα.

Ἐπειτα πετάχτηκε επάνω, ἀνοῖξε τὴν πόρτα τῆς κουζίνας και φώναξε:

— Ἄννα, ἔτοιμασε τὸ γευμά μου, άμείως! Πειθαίνο από τὴν πείνα. Πρῶτα-πρῶτα θέλω ραπανάνκια... και έπειτα ένα κομμάτι από τὸ νέο χοιρομέρι... και έπειτα κοτόπουλα, με σαλάτα έννοεῖται... και έπειτα μιὰ μεγάλη-μεγάλη μερίδα φρούλες... κάμε γρήγορα, Ἄννα!

Μόλις έδωκε τὴ διαταγή στὴν υπηρέτρια, πήρε από χῆμου τὸ μήλο και τὸ καταβροχθίσε με τρεῖς δαγκαστές.

Τὰ κουκούτσια τὰ πέταξε κατεπάνω στὴ γάτα και τὴν πέτυχε ακριβῶς στὴ μύτη, ὥστε αὐτὴ φτάνιστηκε και ἔσφαιρίστηκε γρήγορα.

[Karl Ewald]. Μετάφρασις Ζ.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Πρωί τ' ἀνάργια σύγνεφα χροσιζουν απ' τον ήλιο που ώχρὸς προβάλλει φέγγυνια λαμπρὴ πρωτοχρονιά.

Και ριχνοντας τις φλόγες του στο σκουτεῖνο βασίλειο «Χρόνια πολλά κι' ευδαίμονα» φωνάζει στο ντουλά.

Πρωί κ' ήχουν οἱ ἀντίλαλοι, που άφίνουν οἱ καιπάνες ἄγγέλλοντα χαρμόβουνα με χτύπημα ταχύ.

Πῶς χρονὸς νέος επρόβαλλε, και μοιάζουσε παιάνες. Που φέλνει ο χρόνος διώχωντας τον άλλο απ' τὴν αρχή.

Πρωί! γλυκὸ, δροσόλουστο, τοῦ νέου τοῦ χρόνου ή πρώτη. Κάθε καιμὸς καθ' έννοια μας και κάθε μας χαρὰ.

Που εἶ τῶρα μᾶς κυδέρναγε, στῆς λησμονιάς τὰ σκότη Θε να κρυφτῇ, κ' έλπίδες νιές θ' ἀνοῖξουσε φερερά.

Μά εμένα δεν θὰ πέσουνε μέσα στὴ μαύρη λήθη Παλιές έλπίδες κι' όνειρα χροσότερα, γλυκά.

Κι' οὔτε θὰ πάψῃ μου ή ζωῇ να νᾶν' ένα παραμυθὶ που εστυλιέται σ' ὠμορφα παλάτια μαγικά. I. X. Χέλιμης

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια).

«Τὸ βράκι!» ἔκαμε μόλις ἔφθασε πρὸ τῆς γέφυρας, ἡ ὁποία συνδέει τὸ ἀτμόπλοιον «Λονδίνον» μὲ τὴν προκυρμαίαν. Τώρα θὰ ἐπωφεληθῶ κ' ἐγὼ τὴν ὁμοιότητά μου μὲ τὸν κλέπτην.

Καί μὲ τὸ φυσικώτερον ὄφρος τοῦ κόσμου, ἀνέβη τὰ ξύλινα σκαλάκια κ' ἐπροχώρησάν εἰς τὴν γέφυραν.

— Εἰσιτήριο! τοῦ ἐφώνησεν ὁ ὑπάλληλος, ὁ ὁποῖος ἐπέδλεπε τὴν ἐπιβίβασιν, μόλις ἐπάτησεν εἰς τὸ κατάστρωμα.

— Σὲς, τὸ ἔδωσα πρὸ ὀλίγου, ἀπεκρίθη ὁ Μωρίς ἀτάραχος.

Ὁ ὑπάλληλος τὸν ἐκύτταξε μίαν στιγμήν καὶ φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὸ κασκέττον του, εἶπε:

— Ἄ, ναί, ἔχετε δικηρ... συγγνώμην, κύριε. Ἀλλὰ δὲν σὲς εἶδα ποῦ βγήκατε

ἀπελάμβανε τόσον τελείως τὸν θρίαμβόν του, ἐνόμιζεν ὅτι εὕρισκετο εἰς τόσῃ ἀσφάλειαν, ὥστε οὔτε κἀν ἐνκέφθη ἀκόμη νὰ ἐξετάσῃ τὴν παράδοξον λαίαν του.

Παράδοξος λεία τῶνδ' ἡ κασσετίνα ἐκείνη, ἀπὸ ζωγραφισμένον ξύλον μὲ μεταλλικὰ ἐλάσματα, τῆς ὁποίας ἴσως μόνον αὐτὸς ἐγνώριζε τὸ περιεχόμενον, ἀφοῦ διὰ τὴν ἀποκτίσῃ, κατεδέχθη νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ δωμάτιον ἐνὸς πτωχοῦ ἐργάτου καί, μετὰ τὴν κλοπὴν, νὰ διακώψῃ τὴν σειρὰν τῶν ἐπικερδῶν τοῦ αἰθῶν καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Γαλλίαν, ἀποφέρον ὡς μόνον πλοῦτον τὴν ξυλλίγην αὐτὴν κασσετίαν!

Καλοκαίρι μωμένος καὶ καλοντυμένος, ὁ λιποδύτης ἦτο πραγματικῶς ἡ ζωντανὴ εἰκὼν τοῦ Μωρίς Ζιλλάρ. Τὰ ἴδια γαλανὰ, ζωηρὰ καὶ ἐξυπνα μάτια, τὰ ἴδια καστανά μαλλιά, τὰ ἴδια κινήματα, τὸ ἴδιον ὄφρος.

Ὁ νέος ἐσηκώθη σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὸ κάθισμα ὅπου ἐρρέμβασε, ἐπέταξεν ἀγρημέ- νος ἕνα σιγαρέττο ποῦ μόλις τὸ εἶχεν ἀ-

σκόπος πυκνὸν τοῦς ἐκάλυψε καὶ ὁ Μωρίς ἠσθάνθη ἔξαφνα, ὅτι ὁ ἀντίπαλός του ἀπῆλθεσσο ἀπὸ τὰ χέρια του, τοῦ ἐξέφευγεν. Ἐνα μόνον ἐσκέφθη τότε: Νάρσιση τὴν κασσετίαν.

Τὸν ἄφισε καί, προχωρήσας ψηλαγητὴ ὡς τὸ κρεβάτι, κατώρθωσε νὰ βάλῃ ἐπὶ τὸ χεῖρ τὸ πολυτίμον ἀντικείμενον, καθ' ἣν στιγμήν, ὁ κλέπτης, ποῦ εἶχε συρθεῖ ἐπίσης ὡς ἐκεῖ, ἐσηκώνητο ἄρπυριος.

Τὰ χέρια τῶν συνητήθησαν καὶ νέα πάλῃ συνήθη, ἀγριωτέρα τῆς πρώτης, μὲ τὴν νίκην κατ' ἀρχὰς ἀμφισποπον. Ἀλλὰ μ' ἕνα δυνατόν σπρώξιμον, ὁ Μωρίς Ζιλλάρ κατώρθωσε νὰ ξεκολλήσῃ τὸν ἀντίπαλον ἀπὸ πάνω του καὶ νὰ τὸν ρίψῃ πάλιν εἰς τὸ πάτωμα.

Σφιγγὼν τότε τὴν κασσετίαν εἰς τὸ στήθος του καὶ ἀσθμαίνων, ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν τῆς καμπίνης, τὴν ὁποίαν μόλις διέσχισεν ἀπὸ μερικὰς ἀκτίνας φωτός, ποῦ εἰσχωροῦσαν ἀπέξω. Μετ' ὀλίγον ἀνῆρχετο τὴν σιδηρὰν κλίμακα, ἡ ὁποία ὠδη-

στρώμα τῆς πρώτης θέσεως, εἰν' ἕνα πηδύμα τριάντα τοῦλάχιστον μέτρων, ἐνῶ τὸ ἀτμόπλοιον κάμνει εἰκοσι κάμβους τῆν ὄραν. Κάτι πλέον ἢ παράτολμον, παραφροσύνη, τρέλλαι!

— Ἄχ! δὲν θὰ τολμήσῃ!... συλλογιζέται μὲ στεναγμούς ἀγωνίας ἡ δυστυχισμένη μητέρα.

Ὁ Μωρίς ὁμως ὑψώνει τὰ χέρια ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ ὀρμᾷ ἐμπρὸς, πηδῶν ὅσο τὸ δυνατόν μακρύτερα ἀπὸ τὸ πλοῖον, διὰ νησφογγί τὴν ἔλικα, ἡ ὁποία περιστρέφεται εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ τὸν σκεπάζει ἀμέσως μὲ ἀφρισμένα νερά.

Εἰς τὰς κραυγὰς τῆς γυναίκος, ὅσοι ἐπιβάται ἀγρυπνοῦσαν ἀκόμη εἰς τὰ σαλῶνια, καθὼς καὶ μερικοὶ ναῦται, ὤρμησαν ἐκεῖ.

Ἀμέσως διετάρχη ἡ μηχανὴ νὰ κάμῃ, ὅπως καὶ ἡ φράσις «ἄνθρωπος ἐπὶ θάλασσᾷ» κυκλοφοροῦσα ἀπὸ στόμα εἰς στόμα, παγώνει καὶ τοὺς ἀφροδαιτέρους...

Οἱ ναυτικοὶ γνωρίζουν καλὰ, ὅτι σπανίως, σχεδὸν ποτὴ δὲν ἀποδίδει ἡ θάλασσα τὴν λαίαν ποῦ κατέπιε...

Ἐν τούτοις ἐτοιμάζονται πρὸς βοήθειαν. Τὸ πλοῖον ἐσταμάτησεν. Ἀπὸ τὸ ὄφρος τῆς γέφυρας, ὁ πλοίαρχος ἐρευνᾷ τὰ κύματα ὑπὸ τὴν λάμπην τοῦ ηλεκτρικοῦ προβολέως, τὸν ὁποῖον χειρίζεται δεξιῶς. «Ἐξαφνα διατάσσεται:

— Νὰ καταβῆσθ' ἕνα βάρκα ἀριστοτερεῖ! Γρήγορα!... Ὁ νέος κολυμβᾷ καλὰ!

Εἰς τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον ρίπτει ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὁ προβολεὺς, διακρίνεται τώρα ὁ κολυμβητὴς καί, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, παρὰ τὸ πλευρὸν του, ἕνα μικρὸν σῶμα σκοτεινόν: τὸ παιδί.

— Τὸ ἔφθασε! μπράβο του! φωνάζει μίαν ἐνθουσιασμένη φωνή... Μὰ ξέρεί καλὸ κολύμπι, μπράβο του!

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἡ μικρὰ ἀκατος, μὲ τέσσαρας ναῦτας, καταβιβάσθη ἐν τάχει, ὄλεσθαι ἐπὶ τῶν κυμάτων καὶ διευθύνεται πρὸς τὸν κολυμβητὴν.

Ὁ ἐπιβάται παρακολουθοῦν τὰς προσπαθείας του μὲ ἀγωνίαν.

— Θὰ βραστάξῃ ἄρα γε ὡς νὰ φθάσῃ ἡ βάρκα;

Ἀλλὰ ἡ βάρκα τρέχει, ἡ ἀπόστασις ἐλαττοῦται, ὁ κολυμβητὴς ἀντέχει, — ὑπάρχει ἐλπίς...

Ἐξαφνα, κραυγὴ φρίκης ἐκφεύγει ἀπὸ τὰ στήθη: ὁ κολυμβητὴς ἐξηρανίσθη!

Ἡ βάρκα προχωρεῖ... ἐφθασε... σταματᾷ. Ἀλλὰ δὲν διακρίνεται πλέον τίποτε. Ὁ προβολεὺς τρέμει στὰ χέρια τοῦ πλοίαρχου...

Ὅλοι ἀγωνιοῦν, ὅλοι προσπαθοῦν νὰ ἰδοῦν, κανεὶς δὲν θέλει νὰ πιστεύσῃ ἀκόμη ὅτι ἐγίθη κάθ' ἐλπίς... Καὶ ὁμως!...

Ἐξαφνα, ὁ προβολεὺς αὐτίζει πάλιν τὴν ἀκατον καὶ εἰ ἐπιβάται βλέπουν ἐν ἀναισθητῶν σῶμα, τὸ ὁποῖον οἱ ναῦται ἀνασφύρου. Κατόπιν βλέπουν ἕνα ἄνθρωπον ποῦ ἐσήκωσε τὸ παιδί καὶ ἔδωλεν ἀπὸ μέσα

ἔξω. Τώρα σὲς γνωρίζω, σὲς θυμοῦμαι... — Δὲν περῶσαι, ἀπεκρίθη ὁ Μωρίς εὐγενῶς. Τὸ χρέος σὰς κάνετε.

Καὶ ἀπομακρυνθεὶς ὀλίγα βήματα, ἐστηρίχθη εἰς τὴν κουπαστὴν, εὐχαριστημένος ποῦ ἐπέτυχε τὸ στρατηγικόν του.

— Μέσα εἶνε! ἐψιθύριζεν αὐτὸ πιά ἀπεδείχθη. Καὶ τώρα οἱ δύο μας, κύριε λιποδύτη!... Στάσου νὰ ξεκινήσῃ τὸ ἀτμόπλοιο καὶ σοῦ δείχνω ἐγὼ!

Ἐστάθη ἀκόμη ἐκεῖ, ἐπιδύπων τὴν γέφυραν, διότι ἐφοδεῖτο πάντοτε μήπως ἐξήρχετο ὁ κλέπτης τὴν τελευταίαν στιγμήν. Ἐπιτέλους τὸ «Λονδίνον» ἐσφύριξεν, ἐκινήθη, ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὴν προκυρμαίαν κ' ἐπροχώρησεν εἰς τὸ σκότος. Βαθμηδὸν ἢ ταχύτης του ἠῤῥαξαν καὶ μετ' ὀλίγον ἀπὸ τὸν λιμένα εἰσηλθὲν εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος.

Ὁ Μωρίς ἐξέβαλε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως, ὡς ἀρεβῆτης, ὁ ὁποῖος φθάνει εἰς τὴν κορυφὴν ἐνὸς βουνοῦ μετὰ κόπους καὶ ἀγῶνας.

— Τελοςπάντων! ἐσυλλογίσθη τώρα τὸν ἔχω στὰ χέρια μου. Οὔτε νὰ μοῦ φύγῃ μπορεῖ, οὔτε θὰ ἐπέμβῃ κανένας Ἀστυνόμος, νὰ μοῦ τὰ χαλάσῃ ὅλα!...

Ἐν τούτοις, εἰς τὴν καμπίαν του, παρὰ τὴν πύρραν, ὁ ἄλλος, ὁ κλέπτης,

νάψῃ, κ' ἐπληρώσασε τὴν βαλίτζαν, ποῦ ἦτο ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι.

Τότε, μὲ μίαν ἐξαφνικὴν ἀνυπομονησίαν, τὴν ἀνοίξε καὶ ἔδωλεν ἀπὸ μέσα τὴν κασσετίαν.

Ἀλλ' ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν στιγμήν, τὸ πρᾶκτον παραπέτασμα τῆς καμπίνης ἐτραδήθη ἀπὸ ἕνα χεῖρ νευρικὸν καὶ ὁ μυστηριώδης κλέπτης, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς κανδήλας, εἶδε νὰ εἰσέρχεται καὶ νὰ προχωρῇ πρὸς αὐτὸν ἕνας ἄνθρωπος, ἕνας νέος, ποῦ τοῦ ὠμοιάζεν ὡς ἀδελφός.

Ὁ Μωρίς Ζιλλάρ, ὠγρός, τρέμων ἀπὸ θυμὸν, ἐστέμετο ἐμπρὸς του μὲ τοὺς γρόνθους ἐτοιμοῦς πρὸς πάλιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ὁ Ἄγγλος μὲ τῆς κόκκινες φαβορίτες

Μίαν στιγμήν, οἱ δύο νέοι ἐμετρήθησαν διὰ τοῦ βλέμματος. Κ' ἔξαφνα ὁ Μωρίς τοῦ ἐρρίχθη. Συνήθη μετὰ τῶν σύντομος πάλῃ μὲ πνιγμένας κραυγὰς καὶ κατόπιν ἐκυλίσθησαν καὶ οἱ δύο μαζί εἰς τὸ πάτωμα τῆς καμπίνης.

Πίπτοντες, παρέσυραν καὶ τὴν κανδήλαν, τὴν ὁποίαν ὁ κλέπτης εἶχε θέσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης, διὰ νὰ ἰδῇ καλλίτερα τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτζας.

γούσεν εἰς τὸ κατάστρωμα τῆς πρώτης θέσεως.

Ἀλλὰ τὴν στιγμήν ποῦ ἀνέβαινε τὰς τελευταίας βαθμίδας, μίαν σπαρακτικὴν κραυγὴ ἀντήχησεν ἀπὸ αὐτὸ τὸ κατάστρωμα, ἔρημον ἐκείνην τὴν ὄραν, καὶ ὁ Μωρίς ἤκουσε τὸν κρότον σώματος πίπτοντος εἰς τὴν θάλασσαν.

Μία γυναίκα πειδὴν διασχίζει τὸ κατάστρωμα καὶ τρέχει πρὸς αὐτὸν μὲ χειρονομίας ἀπογνώσεως, ἐνῶ μὲ βραχνὴν φωνὴν τοῦ φωνάζει, δείχνουσα πρὸς τὸ κηχλιδίωμα:

— Τὸ παιδί μου!... σῶσε τὸ παιδί μου!

Ὁ Μωρίς ἐνόησε! Ἐνθυμεῖται ὅτι εἶνε καλὸς κολυμβητὴς καί, ὅπως πάντοτε, δὲν ἀκούει παρὰ τὴν καρδίαν του.

— Ἐκεῖ! τοῦ φωνάζει ἡ μητέρα! ἐκεῖ ἔπασε!

Καὶ ἡ δυστυχισμένη, σὰν τρελλή, τοῦ δείχνει ἕνα σκοτεινὸν κύκλον εἰς τὰ γαλῆμα νερά.

Ὁ Μωρίς ἀφίνει τὴν κασσετίαν, θάγγει τὸ σακκάκι του καὶ διασκελίζει τὴν κουπαστὴν.

Χωρὶς ἴχνος διαταγμοῦ, τὸ γενναῖον παιδί λογαριάζει τὸ πῆλμά του.

Ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀπὸ τὸ κατά-

σκόπτει καὶ σηκώνει ἐν ἄλλο σῶμα μικρότερον... Ἐν τῷ μέσῳ νευρικῆς σιγῆς, ἡ ἀκατος πλησιάζει τὸ ἀτμόπλοιο. Τὴν δένουν καὶ τὴν ἀναιβάζουν ἐπάνω.

— Εἶνε ζωντανός; ἐρωτᾷ μίαν φωνή, — Ἰσως! ἀποκρίνεται ἀπὸ τὴν βάρκαν.

Ἰσως! Ἡ λέξις τῆς ἐλπίδος κυκλοφορεῖ... Ἀνταλλάσσουν τώρα χαμηλόφωνα σχόλια.

Μὲ μυρίας προσυλάξεις, ὁ Μωρίς καὶ τὸ παιδί, — ἕνα ἀγοράκι δικτῶ περίπου ἐτῶν, — μεταφέρονται εἰς τὴν αἰθουσαν, ὅπου περιμένει ὁ ἰατρός τοῦ πλοίου μὲ τοὺς βοηθοὺς του.

Παρέρχονται δέκα λεπτά... ὁλόκληρος αἰὼν. Κατόπιν ἐναεραζοῦμαι ἀναγγέλλεται — Τὸ παιδί ἀναπνέει. Ἐσώθη!

Ἀλλὰ τρία λεπτά καὶ ὁ ἰατρός ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν αἰθουσαν.

— Ὁ νέος ζῆ! φωνάζει.

Τὸ πλῆθος τῶν ἐπιβιτῶν ἀνακουρίζεται, ἀναπνέει, ἐκπαῖ εἰς ἐπευφημίας. Γυναίκες λιποθυμοῦν, ἄνδρες αἰσθάνονται τὰ μάτια των δακρυσμένα, ἄλλοι φωνάζουν «μπράβο!» καὶ χειροκροτοῦν.

Ὁ θόρυβος τῆς γενικῆς αὐτῆς ἐκρήξεως καλύπτει τὸν κρότον τῆς μηχανῆς, ἡ ὁποία ἐτέθη πάλιν εἰς κίνησιν. (Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Νεωτερισμός

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μεταξὺ Τόστερ καὶ Μπίρκενγην, ὑπάρχουν κατὰ διαστήματα πινακίδες ἐν εἰδει ἐρμαρίων, εἰς τὰ ὅποια εὕρισκει κανεὶς φάρμακα, φορεῖον διατραυματίας, ὕλικά δι' ἐπιδέσμους κτλ. Μία φιλανθρωπικὴ Ἐταιρεία συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ τοποθετήσῃ τὰ ἐρμαρία αὐτά, ἐξ οἷας τῶν πολυαριθμῶν δυστυχημάτων ποῦ συμβαίνουν εἰς αὐτὸν τὸν δρόμον.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Παίγνιον

Ἐσώθη ἀπὸ τοῦ Στάνλεϋ

Table with 3 rows and 4 columns of Greek letters: ΝΕΥΣ, ΑΙ, ΔΥΣ, Ο, ΔΟ, ΚΑΟΣ, ΜΕ, ΠΑ, ΑΣ, Ι, ΝΕΥΣ, ΤΡΟ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων ὁμηρικῶν ἥρώων.

β') Γρόφος

Ἐσώθη ἀπὸ Μαρίας Ἐμ. Ζολάνη ἔθε ::

γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ne coup premier l'arbre pas au tombe.

Νὰ μεταθεθοῦν καταλλήλως αἱ λέξεις αὐταί ὥστε νὰαναγνωσθῇ μίαν γαλλικὴν παροιμίαν.

Ἀθήλωσις: Αἱ λύσεις—δωσθήτωτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, —ἀνοδοῦνται ὑπὸ ἐνὸς μόνου δικαλέπτου γραμματοσώμου.

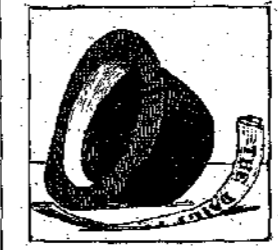
Λύσεις τοῦ βου φύλλου

α.) Τὸ καπέλλον (κασκέτιον) σχηματίζεται ἀπὸ τὸ ἐμπροσθεν ἀνασηκωμένον μέρος τοῦ ἐπερδύτου. — β.) Ἀκόντιον, δόρυ, σφενδόνη, ἀσπίς. — γ.) Chasseur (chat, Soeur).

τὴν ἐξωγράφισεν ὁ Ραούλι, — Ὅχι, εἶνε ἀντίγραφον πολὺ καλαιῶς γελοιογραφίας.

Καλὸν εὖρημα

Ἐνας ρακοσυλλέκτης τῆς Νέας Ὑόρκης εὗρε πρὸ τινος καιροῦ εἰς τὸν θρόνον ἕνα παλιχόπιε ἄλλο. Τὸ ἐσοκίμασε, ἀλλὰ τοῦ ἦτο στενόν. Τότε ἐσήκωσε τὸ παιδί καὶ ἔδωλεν ἀπὸ μέσα

18α τὸν Ὁδηγὸν τοῦ ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ Συνδρομ. τοῦ Κεφ. Β

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

XVIII

Δὲν ἔχω πλοῦτη νὰ σκορπῶ ἐστὶ φρίκη, ἀλλὰ μὲ φθίνει... Διὰ ἕνα τάφο ἐφώτισα, μὴ θλίψι ἔχω γλυκάνει... σίχως τοῦ πλοῦτου τὴ χαρὰ— μὴπως μ' ἐκείνον μόνον λάμπ' ἢ εὐτυχία μὲσ' ἐτὴν καρδιά και δῶχνει κρύφου πόνου;

XIX

Τὶ θέλω σ' ἄλλες ἐκκλήσεις; Κρυφὴ ἐκκλήσι' εἶν' ἐντὸς μου καίει—ἐτὶ γιορτὴ τῆς—σπάταλα τὰ μύρα δλου τοῦ κόσμου... Γιγάντιο πυροτέχνημα φεγγοδόλαι κ' ὑψάνει και μέσα ρέουν ἀνέκφραστοι χίλιοι ψαλμοὶ και στονοί...

XX

—Ἐρχεται ἡ μπόρα— Ἄς ἔρχεται! Χειμῶνας φθίνει!— Ἄς φθάσῃ! —Κίτρινα φύλλα ἐσάρισσε τὸ πρῶτο κρῦο ἐπ' ἄσῃ. «Κλείνουν τὸ δρόμο, ἀνθίσανε κ' ἔθεριεσαν τὰ βῆλα» —Μέσα σ' αὐτὰ διαδιάνοντας ἐγὼ θ' ἀνοίξω στράτα!

XXI

Σταυρὸς γυρμένος σ' ἐρημὴ νεκροταφίου μίαν ἄκρη Θάρρεις πὺς δεῖται, κλαίγοντας μὲ τῆς δροσιάς τὸ δάκρυ... Μήπως τὸν ἔγυρε ὁ βοριάς, πού κ' ἄγρια δέντρα σπάζει; Ἡ δὲν μπορεῖ τὸ ἀμάρτημα τὸ μαῦρο νὰ βασιλεύῃ;

XXII

Ἄφου ἔδωκας τὴ λάμψι σου και τ' ἀρωμά σου πρῶτα, χθὲς βράδυ, ὦ ρόδο, πού ἐλαμπες κ' ἐφάνταζες ἐπ' ὤματα, σήμερα σ' ἔλησμονησαν και θὰ χαθῆς—τί κρίμα! σ' ἐνὸς διαδότου ἀμέριμου και ἀδιάφορου τὸ βῆμα...

Τέλλος Ἄγρας

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Κόντευαν ἡ ἐξέτασις. Συμμενὸς στὴν γραμματικὴν του, μελετοῦσε μὲ τὸ κεφάλι ἀκούμπισμένο στὰ δύο του χέρια. «Ὁδὸ, ὀδὸ, ὀδὸ...» ψιθύριζε και ἀνεστῆναξε ὁ μικρὸς μαθητὴς μπροστὰ στῆς δυσκολίης τῆς γραμματικῆς. Ἀλλὰ δὲν ἔκανε τὸ θάρος του πάλι ξανάγχιζε: «... Ἰσμεν, ἰσμε, ἰσμε!» Σὲ λίγο ὁμοῦ τὸ κεφάλι του βάυρανε, γλίστηρα στὸ χέρι του ἔπῳον, και ὁ μικρὸς βρόθθηκε κοιμισμένος μὲ τὸ κεφάλι ἐπάνω στὴ δύσκολη γραμματικῆ. «ὦ, τώρα πιά

Η ΑΝΥΔΡΗ ΒΥΣΣΟΥΛΑ

Ἐλάνω σὲ μιά καταπόνη ὄχι τοῦ ὄρατου μας Πηλίου, δίπλα σ' ἕνα χωριουδάκι, βρῖσκειαι ἡ ἀνυδρὴ βυσοῦλα. Τὸ νεράκι τῆς τὸ χρυσαλλένιο ἐστρέφει και ἐστὶ ἐσθὺσε ἡ ζωὴ τῆς, ἡ χαρὰ τῆς. Πόσες εὐχὲς θὰ εἶχε ἀκούσει ἡ βυσοῦλα ἀπὸ τοὺς ἀμέτρητους διαβάτες ποὺ τὴν δίψα των ἐσβυσε, και πόσες ἀράγες φορὲς νὰ πήγε ὁ τσιμπανόκος τὸ κοπάδι του και νὰ κάθισε ἐκεῖ κοντά, στὴν πρασινάδα, γι νὰ παίξῃ γλυκὰ τὴ φλογέρα του.

Καὶ ὁμοῦ ὅλες αὐτὲς ἡ ὁμορφίης και δόξες ἐβουσαν μὲ τὸ στέραςα τοῦ νεροῦ τῆς, ὅπως σβῆνε κάθε λαβεντιά και χάρι τῆς παρερχομένης νεότητος. Κανεὶς πλέον δὲν τὴν πληνθαίει, κανεὶς δὲν γυρίζῃ νὰ τὴν ἰδῇ, και κάθε σιμῆδι τῆς προτερηνῆς ζωῆς τῆς χάθηκε. Σ' αὐτὴ τὴ βαρετὰ καταφρόνια βροίκεται τώρα ἡ βυσοῦλα.

Καὶ μὲν βυσοῦλα!...

Βαλκανικὴ Συμμαχία.

ΔΕΙΛΙΝΟ

Σβύνει ἀργὰ ὁ ἥλιος Μέσα σὲ κόκκινη πορφύρα Και μοναχὴ μου τὸ ἔρημο Τὸ μονοπάτι πάλι ἔρημ.

Γύρω τριγύρω μὲ κυκλῶνουνε Περὴφανα λουλούδια εὐωδισμένα Πού βάλασμο σὲ στήθια χύνουνε. Ἀπὸ τοὺς πόνους μαρμαμένα.

Μὰ ἔταν κ' αὐριο και μεθαῦριο Τὸ ἴδιο μονοπάτι ἀκολουθῆσω, Πάλι τὰ ἴδια θραγε λουλούδια Στὸ δρόμο μου θὰ συναντήσω;

Πατρις τῶν Ἡρώων

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ

ΓΥΡΩ ΣΤΗ ΓΩΝΙΑ

Κάθε βράδυ, τὲς ἀλησμόνητες ἡμέρες τῆς πολιορκίας, μετὰ τὸ φαγητόν, μαζεῦμαστε γύρω στὴ γωνιά και ἀφου ἔσται νόμισματε καλά, ἀρχίζαμε ἡμεῖς τὰ παιδιὰ τὴ συζήτησι. Καθένας διηγείτο τὰ νέα ποὺ εἶχε μάθῃ και προσπαθοῦσε ν' ἀποδείξῃ ὡς ἀληθέστερα τὰ δικὰ του. Ἀφου συζητοῦσαμε ἀρκετὴ ὥρα, χωρὶς νὰ καταλήξουμε σὲ κανένα ἀποτέλεσμα, ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ τὸ θέμα, γιὰ νὰ ἀμύλησουμε ὀλίγο γιὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, εἰς τὴν ὅποιαν εἶχαν συγκαταρρωθῇ ὄλαι αἱ ἐλπίδες μας, γιὰ τὴν ὅποιαν και μόνον σχεδὸν ἐξουομασε... τὴν ἡμέρα τῆς ἐλευθερωσῆς μας. Ἀλλὰ κ' αὐτοῦ δὲν προχωροῦσαμε πολύ. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβωμε, σιγά-σιγά σιωποῦσαμε ὄλοι, και ὁ καθένας ἐβλέπεν ὅπως ἤθελε μὲ τὴν φαντασία του τὴ θεία ἐκείνη ἡμέρα... ἕως ὅτου διεύχε τὴν σιωπὴν ἡ φωνὴ τῆς μητέρας ἠγγαίνεσε νὰ κοιμηθῆτε. Και τότε τὰ ὄνειρα ἀπετελείωναν τὴ συζήτησι.

Ἰωάννα Φρόουλα

ΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Σήμερον τελειώνει ὁ πρῶτος γύρος τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅλας δηλαδὴ τὰς Σχολὰς ποὺ ἔλαβα διὰ τὸν 1470ν Ἀγωνισμὸν, τὰς ἐπιθεώρησα κ' ἐδημοσίεωσα μίαν τουλάχιστον Ἀσκήσιν ἐξ ἑκάστης. Ἐπομένως, ὅποιας δὲν εἶδε νὰ τοῦ δημοσιευθῇ ὡς σήμερον Ἀσκήσις, πρέπει νὰ συμπεράνη ὅτι Σχολαίῳ του δὲν ἐπέστη.

Ἡ «Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολὴ» τοῦ σήμερινοῦ φύλλου ἔμεινε διὰ τὸ προσεχὲς, ἐλλείψει χρόνου. Ἐπρεπε νὰ δημοσιευθῇ μεγαλύτερη συνίγεια τοῦ μωλοτορημάτος ἡ «Κασσιόνα», διὰ νὰ νικηθῆται το κείμενον μὲ τὰς εἰκόνας ἐξ ἄλλου εἶχαμεν και τὸ τέλος τοῦ διηγήματος «Ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε καλὴ καρδιά»— ἀλλ'ὅμως ἡ ὥρα τῶν πού εἶνε! — και ἐστὶ ὁ κ. Φαίδων ἀπεκλεισθη.

Ὁ φίλος μας Ν. Ι. Π. μοῦ ἐπέστηεν ἔν ἄρθρον ποὺ ἐδημοσίευσεν εἰς τὸν «Ἀλφειόν» τοῦ Πύργου διὰ τὰ μέταλλια τῶν λογίων. Καθὼς θὰ ἐμῆθα ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας, κατερωθῆ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἐν γουροῦν μέταλλιον τῶν Γραμματέων και τῶν Τεχνῶν, τὸ ὅποιον ἐπαινοῦμεται κατ' ἔτος, συνοδεύομενον μὲ δύο χιλιάδας δραχμῶν, εἰς ἕνα λόγιον και εἰς ἕνα μουσικόν, ἢ εἰς ἕνα ζωγράφον και εἰς ἕνα γλύπτην (δηλαδὴ τὸν πρῶτον γρῶνον εἰς λόγιον και μουσικόν, τὸν ἄλλον γρῶνον εἰς ζωγράφον και γλύπτην, τὸν τρίτον πάλιν εἰς λόγιον και μουσικόν και οὕτω καθ' ἑξῆς, ἐναλλάξ.) Ἐπαινοῦμεται δὲ, κατὰ τὸν νόμον, εἰς ὅποιον ἐξ αὐτῶν, κατὰ τὸ διάστημα τῆς τελευταίας διετίας, θὰ ἔχη νὰ παρουσιάσῃ τὸ καλύτερον λογοτεχνικὸν βιβλίον (ποίημα, μυθιστόρημα, διήγημα, δράμα, κωμῆδιαν) ἢ τὸ καλύτερον μουσικόν, ζωγραφικόν και γλυπτικόν ἔργον. Φέτος ὁμοῦ, ἐξαοριστικῶς, τὸ γουροῦν μέταλλιον ἀπεκνήθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως εἰς πέντε καὶ λογοτεχνίας (τοῦ κ. κ. Ἀγγέλου Βλάχου, Χ. Ἀντωνίου, Ἀριστομένην Προδολέγγιον, Γεωργίου Σουρῆν και Κωστῆν Παλαμῆν, εἰς τρεῖς μουσικάς (τοῦ κ. κ. Σ. Σαμαράν, Δ. Λαυράκιαν και Ν. Λαμπηλέτ) εἰς ἕνα ζωγράφον τὸν κ. Γ. Ἰακωβίδην, και εἰς ἕνα γλύπτην, τὸν κ. Ι. Φιλιππίτην. Καὶ αὐτοί, οἱ πρῶτοι, θὰ κρῖνουν εἰς τὸ μέλλον τοὺς ἀξιους μέταλλου λογοτεχνίας και καλλιτεχνίας. — Δοῦπον ὁ φίλος μας Ν. Ι. Π., εἰς τὸ ἄρθρον ποὺ ἐδημοσίευσεν, διαμαρτυρεῖται κατὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν πέντε πρῶτων λογοτεχνῶν και ὑποστηρίζει ὅτι, διὰ νὰ κρῖνουν μάλιστα τοὺς ἄλλους, ἐπρεπε νὰ ἐλεγοῦν ἀνώτεροι ἀπὸ μαιριόδες ἐκλεχθέντες, ὅπως, λέγει, ὁ Σενοπόυλος, ὁ Νιρβάνας και ὁ Παπαντωνίου, Συμφωνῶ κ' ἐγὼ ὅτι αὐτοὶ οἱ λογοτέχνη, καθὼς και ἄλλοι ἀπὸ τοὺς νεότερους, ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν ἔργα φιλολογικὰ κριτικὰ και θεωρητικά, ἀνώτερα ἀπὸ μαιριότους ἐκλεχθέντας. Ἡ Κυβερνήσις ὁμοῦ περιωρίσθη εἰς τοὺς πρῶτους, διότι τὴν ἐπέστηεν ὁ νόμος, ὁ ὅποιος ἔλεγε, ὅτι οἱ πέντε πρῶτοι πρέπει νὰ εἶνε ἐκ τῶν διαπεφάντων ἀπὸ μακροτέρου χρόνου κατὰ τὸ διάστημα τῆς τελευταίας εικοσαετίας. Ὁμοῦ δὲ, οἱ πρῶτοι νὰ ἐπέλθῃ λογοτεχνίας ἀπὸ 55 ἐτῶν και ἄνω. Ὁμοῦ δὲ, αὐτοὶ τοὺς ὅποιους ἐπέλεξε, μαιριό τῶν πρῶτων εἶνε κορυφατοί. Ὁ ἄλλοι, οἱ νεότεροι, και οἱ νεώτατοι, ἔχουν καιρὸν γὰ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Δορελῆ ἔχασε πάλι τὰ κλειδιά τῆς και φάγει παντοῦ. —Μὴν τὰ κλειδίους κατὰ λάθος στὸ συρτάρι; τὴν ἐρωτᾷ ἡ Μιτώννα. —Ἐστῆλθ ὑπὸ τοῦ Δοξαμένου Ρήνου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθήνα, 38 ὁδὸς Ἐδμοῦδου τῆς 14ης Ἰανουαρίου 1915.

ΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Σήμερον τελειώνει ὁ πρῶτος γύρος τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅλας δηλαδὴ τὰς Σχολὰς ποὺ ἔλαβα διὰ τὸν 1470ν Ἀγωνισμὸν, τὰς ἐπιθεώρησα κ' ἐδημοσίεωσα μίαν τουλάχιστον Ἀσκήσιν ἐξ ἑκάστης. Ἐπομένως, ὅποιας δὲν εἶδε νὰ τοῦ δημοσιευθῇ ὡς σήμερον Ἀσκήσις, πρέπει νὰ συμπεράνη ὅτι Σχολαίῳ του δὲν ἐπέστη.

Ἡ «Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολὴ» τοῦ σήμερινοῦ φύλλου ἔμεινε διὰ τὸ προσεχὲς, ἐλλείψει χρόνου. Ἐπρεπε νὰ δημοσιευθῇ μεγαλύτερη συνίγεια τοῦ μωλοτορημάτος ἡ «Κασσιόνα», διὰ νὰ νικηθῆται το κείμενον μὲ τὰς εἰκόνας ἐξ ἄλλου εἶχαμεν και τὸ τέλος τοῦ διηγήματος «Ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε καλὴ καρδιά»— ἀλλ'ὅμως ἡ ὥρα τῶν πού εἶνε! — και ἐστὶ ὁ κ. Φαίδων ἀπεκλεισθη.

Ὁ φίλος μας Ν. Ι. Π. μοῦ ἐπέστηεν ἔν ἄρθρον ποὺ ἐδημοσίευσεν εἰς τὸν «Ἀλφειόν» τοῦ Πύργου διὰ τὰ μέταλλια τῶν λογίων. Καθὼς θὰ ἐμῆθα ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας, κατερωθῆ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἐν γουροῦν μέταλλιον τῶν Γραμματέων και τῶν Τεχνῶν, τὸ ὅποιον ἐπαινοῦμεται κατ' ἔτος, συνοδεύομενον μὲ δύο χιλιάδας δραχμῶν, εἰς ἕνα λόγιον και εἰς ἕνα μουσικόν, ἢ εἰς ἕνα ζωγράφον και εἰς ἕνα γλύπτην (δηλαδὴ τὸν πρῶτον γρῶνον εἰς λόγιον και μουσικόν, τὸν ἄλλον γρῶνον εἰς ζωγράφον και γλύπτην, τὸν τρίτον πάλιν εἰς λόγιον και μουσικόν και οὕτω καθ' ἑξῆς, ἐναλλάξ.) Ἐπαινοῦμεται δὲ, κατὰ τὸν νόμον, εἰς ὅποιον ἐξ αὐτῶν, κατὰ τὸ διάστημα τῆς τελευταίας διετίας, θὰ ἔχη νὰ παρουσιάσῃ τὸ καλύτερον λογοτεχνικὸν βιβλίον (ποίημα, μυθιστόρημα, διήγημα, δράμα, κωμῆδιαν) ἢ τὸ καλύτερον μουσικόν, ζωγραφικόν και γλυπτικόν ἔργον. Φέτος ὁμοῦ, ἐξαοριστικῶς, τὸ γουροῦν μέταλλιον ἀπεκνήθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως εἰς πέντε καὶ λογοτεχνίας (τοῦ κ. κ. Ἀγγέλου Βλάχου, Χ. Ἀντωνίου, Ἀριστομένην Προδολέγγιον, Γεωργίου Σουρῆν και Κωστῆν Παλαμῆν, εἰς τρεῖς μουσικάς (τοῦ κ. κ. Σ. Σαμαράν, Δ. Λαυράκιαν και Ν. Λαμπηλέτ) εἰς ἕνα ζωγράφον τὸν κ. Γ. Ἰακωβίδην, και εἰς ἕνα γλύπτην, τὸν κ. Ι. Φιλιππίτην. Καὶ αὐτοί, οἱ πρῶτοι, θὰ κρῖνουν εἰς τὸ μέλλον τοὺς ἀξιους μέταλλου λογοτεχνίας και καλλιτεχνίας. — Δοῦπον ὁ φίλος μας Ν. Ι. Π., εἰς τὸ ἄρθρον ποὺ ἐδημοσίευσεν, διαμαρτυρεῖται κατὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν πέντε πρῶτων λογοτεχνῶν και ὑποστηρίζει ὅτι, διὰ νὰ κρῖνουν μάλιστα τοὺς ἄλλους, ἐπρεπε νὰ ἐλεγοῦν ἀνώτεροι ἀπὸ μαιριόδες ἐκλεχθέντες, ὅπως, λέγει, ὁ Σενοπόυλος, ὁ Νιρβάνας και ὁ Παπαντωνίου, Συμφωνῶ κ' ἐγὼ ὅτι αὐτοὶ οἱ λογοτέχνη, καθὼς και ἄλλοι ἀπὸ τοὺς νεότερους, ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν ἔργα φιλολογικὰ κριτικὰ και θεωρητικά, ἀνώτερα ἀπὸ μαιριότους ἐκλεχθέντας. Ἡ Κυβερνήσις ὁμοῦ περιωρίσθη εἰς τοὺς πρῶτους, διότι τὴν ἐπέστηεν ὁ νόμος, ὁ ὅποιος ἔλεγε, ὅτι οἱ πέντε πρῶτοι πρέπει νὰ εἶνε ἐκ τῶν διαπεφάντων ἀπὸ μακροτέρου χρόνου κατὰ τὸ διάστημα τῆς τελευταίας εικοσαετίας. Ὁμοῦ δὲ, οἱ πρῶτοι νὰ ἐπέλθῃ λογοτεχνίας ἀπὸ 55 ἐτῶν και ἄνω. Ὁμοῦ δὲ, αὐτοὶ τοὺς ὅποιους ἐπέλεξε, μαιριό τῶν πρῶτων εἶνε κορυφατοί. Ὁ ἄλλοι, οἱ νεότεροι, και οἱ νεώτατοι, ἔχουν καιρὸν γὰ

πάρουν τὸ μέταλλιον μὲ τὸ σπαθὶ των, δηλαδὴ μὲ τὰ ἔργα ποὺ θὰ παρουσιάσουν ἀπὸ τώρα και εἰς τὸ ἐξῆς. Αὐτοὶ ἐργάζονται, βλέπετε, παράγουν. Ἐνῶ οἱ γέροι οἱ καίμενοι, κατὰ τὸ μέλλον ἢ ἤτο ἀπόμαχοι, ἂν δὲν τὸ ἐπαίρουν τώρα, δὲν θὰ τὸ ἐπαίρουν ἕως ποτὲ. Και ποτὲς ἔσονται ἂν μίαν ἡμέραν τὸ γουροῦν μέταλλιον τῶν Γραμματέων δὲν ἀποκηρηνθῇ και εἰς κανένα ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ δημοσιεύουν σήμερον τὰ πρωτόλειά των εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας Συνδρομητῶν;... Κ' ἐπειδὴ ἐνεδομήθη τὴν Σελίδα μας, θὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχήν των φιλολόγων εἰς τὰ σημερῶνα «Χρυσάνθεμα» τοῦ Τέλλου Ἄγρας. Μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ τετραστίχα— και εἶνε τετραστίχα! μὴ βλέπετε ποὺ κόπτεται εἰς δύο ὁ στίχος, ἐπειδὴ δὲν τὸν παίρνει τὸ πλάτος τῆς στήλης.— δὲν εἶνε ἀληθινὰ κομφοτεχνήματα; δὲν θὰ τὰ ἐξήλεσε και ὁ καλλιτεροῦ ποιητῆς; Και ὁμοῦ ὁ Τέλλος Ἄγρας εἶνε παιδί δεκαπέντε ἐτῶν! Φανασιώτης λοιπὸν εἶ! θὰ γράψῃ, ὅταν μεγαλώσῃ ἀκόμη!... Ἄν ἡ ἐξέλεξις τοῦ Τέλλου Ἄγρας προχωρήσῃ κανονικῶς, ἕστερα ἀπὸ λίγα γρῶνα θὰ ἔγνων ἕνα μέγαλον ποιητὴν. Πρὸς τὸ παρόν, ἀποτελεῖ φαινομένον. Εἶνε «l' enfant sublime» ὅπως ἀνόμασε ὁ Σατωβριάδος τὸν Πικτωρὸν Οὐγγύ.

Ἐπρόσθετον Κεφάλαιον τοῦ Τέλλου Ἄγρας εἶνε ἕνα ζήτημα ποὺ θὰ τὸ λύσῃ... ἡ ἀγάπη: Ποῖος πρέπει νὰ διαβῇ πρῶτα τὸ φυλλάδιον; ἐστὶ ποὺ μάγαπες περισσότερον, ἢ ὁ ἀδελφός σου ποὺ εἶνε μεγαλότερος;... Μὴ σοῦ κακοραγῇ, ἀλλ' ἀπὸ κ' ἐστίνος ἐπιμένῃ νὰ μὲ προσηύδαξῃ, συμπαραίνοι ὅτι μάγαπᾷ ἐπίσης. Μένει τώρα νὰ ἐξερασοῦν ἡ μεταξὺ σὲς ἀγάπη; ὅποιος ἀγαπᾷ τὸν ἄλλον περισσότερον, εἰς ὑποχωρῇ. Ἐυχαριστοὶ διὰ τὸ ἐξοπῆθωμαι, Βαββαρομαζοῦ Ἑλλᾶς, Βεδάλως, ἡ συνεργασία μεταξὺ συνδρομητῶν ἐπιτρέπεται. Ὅσον διὰ τοὺς Μικροὺς Σχολάστους, ὁ σκοπός των εἶνε ἄσπιθος ἢ διάδοσις τῆς Διαπλάσεως. Μαζεύονται πέντε, δέκα, εἴκοσι, κ' ἐργάζονται, βροβίζονται μαιριόδαίως, διὰ νὰ κἀμουν ἑσπασήματα. Ἐὶδὸς τὸν Κωνσταντῖνον, τὸ λάθος διωροθύθη. Ἡ ἠλιθία λαμβάνεται ὑπ' ἄμφω εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Ἀντύων και εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ὅπου οἱ διαγωνιζόμενοι διατρέχονται εἰς τρεῖς τάξεις. Εἰς τοὺς ἄλλους διαγωνίζονται ὄλοι μαζί, ἐπομένως ἡ ἠλιθία εἶνε πορτοῦ. Ἐγείνετε καλά!

Κάστρον Καλαβῶν, ἡ ἀμείλις εἶνε πάντοτε καλὴ. Νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν ἀπὸ τὰς δύο ὁμάδας τῶν συνδρομητῶν ποὺ ἐσηματίσθησαν εἰς τὴν πόλιν σας, ποία θὰ διατρέψῃ περισσότερον μὲ ἑσπασήματα. βραβεῖα, δημοσιεύματα εἰς τὴν Σελίδα πλ. Γράφει μου ἂν θέλῃς, ποῖοι ἀνήκουν εἰς τὴν μίαν και ποῖοι εἰς τὴν ἄλλην. Ἀλλὰ νὰ μὴ μαλωθῆτε ποτὲ! Ἄμλλα... εὐχένης.

Ἐλαβα τὴν ἀνεκείνου, Καμαρῶνα Ἐλληνοπούλα, κ' εὐχαριστῶ πολύ. Ἀλλὰ πῶς σοῦ ἐπέκρασε ἡ ἰδέα ὅτι χωρίζω τοὺς φίλους μου εἰς ζενιτεμένους και εἰς ζενιτας ἐν Ἑλλάδι, και δὲν ἀπαντῶ παρά μόνον εἰς τὰς ἐπιστολάς των δευτέρων; Ὅχι, ἀγαπητῆ μου, καμμίαν διάκρισιν δὲν κάμνω. Σόμερται μὲ λάδω κανένα γράμμα σου και νὴ μὴ ἔγῃ τὸν ἂν ἀπαντήσω. Ἰσαῖα, ἂν ἔκωμω διακρίσεις, θὰ προτιμοῦσα μᾶλλον τοὺς ζενιτεμένους.

Ἡ φίλη μου Πέτρα Ν. Μείνου μοῦ γράφει τὰ ἐξῆς: «Ἀπὸ τότε ποὺ ἔλαβα ἀνάγνωσιν εἶνε τώρα τρεῖς ἐτὴ) ἤρξαμε νὰ σὲ διαβάξω και ὑπερήλθκα πάρα πολύ, ὅπως λέγει και ὁ μαμαῦς ὁ ὅποιος ἔσεται ἀπ' αὐτὰ, διότι εἶνε καθηγητῆς τοῦ Γυμνασίου. Δι' αὐτὸ μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν ἤκουσε τὴν παρακλήσιν μου νὰ μὲ γράψῃ συνδρομητρίαν εἰς τὸ περιοδικόν σου, τὸ ὅποιον θὰ μοὶ εἶνε τὸ καλύτερον πρωτοχρονιάτικόν δῶρον».

Ἡ φίλη μου Πέτρα Ν. Μείνου μοῦ γράφει τὰ ἐξῆς: «Ἀπὸ τότε ποὺ ἔλαβα ἀνάγνωσιν εἶνε τώρα τρεῖς ἐτὴ) ἤρξαμε νὰ σὲ διαβάξω και ὑπερήλθκα πάρα πολύ, ὅπως λέγει και ὁ μαμαῦς ὁ ὅποιος ἔσεται ἀπ' αὐτὰ, διότι εἶνε καθηγητῆς τοῦ Γυμνασίου. Δι' αὐτὸ μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν ἤκουσε τὴν παρακλήσιν μου νὰ μὲ γράψῃ συνδρομητρίαν εἰς τὸ περιοδικόν σου, τὸ ὅποιον θὰ μοὶ εἶνε τὸ καλύτερον πρωτοχρονιάτικόν δῶρον».

Ἡ φίλη μου Πέτρα Ν. Μείνου μοῦ γράφει τὰ ἐξῆς: «Ἀπὸ τότε ποὺ ἔλαβα ἀνάγνωσιν εἶνε τώρα τρεῖς ἐτὴ) ἤρξαμε νὰ σὲ διαβάξω και ὑπερήλθκα πάρα πολύ, ὅπως λέγει και ὁ μαμαῦς ὁ ὅποιος ἔσεται ἀπ' αὐτὰ, διότι εἶνε καθηγητῆς τοῦ Γυμνασίου. Δι' αὐτὸ μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν ἤκουσε τὴν παρακλήσιν μου νὰ μὲ γράψῃ συνδρομητρίαν εἰς τὸ περιοδικόν σου, τὸ ὅποιον θὰ μοὶ εἶνε τὸ καλύτερον πρωτοχρονιάτικόν δῶρον».

Ἡ φίλη μου Πέτρα Ν. Μείνου μοῦ γράφει τὰ ἐξῆς: «Ἀπὸ τότε ποὺ ἔλαβα ἀνάγνωσιν εἶνε τώρα τρεῖς ἐτὴ) ἤρξαμε νὰ σὲ διαβάξω και ὑπερήλθκα πάρα πολύ, ὅπως λέγει και ὁ μαμαῦς ὁ ὅποιος ἔσεται ἀπ' αὐτὰ, διότι εἶνε καθηγητῆς τοῦ Γυμνασίου. Δι' αὐτὸ μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν ἤκουσε τὴν παρακλήσιν μου νὰ μὲ γράψῃ συνδρομητρίαν εἰς τὸ περιοδικόν σου, τὸ ὅποιον θὰ μοὶ εἶνε τὸ καλύτερον πρωτοχρονιάτικόν δῶρον».

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ. Ἐγυθίζονται: «Ἀπὸ τὴν ζωὴν μου» τῆς Ροδοδάφνης.— Ὁραία ἡμέρα» τῆς Ἑλλάδος τοῦ Κωνσταντῖνου.— Ἀλέξιος γιὰ σόβιμο» τῆς

Ἀνθίσμένης Βομβυλῆς.— Μωρὸ μακάρι! τῆς Ἐπιδοροφῶν Κωνοδίου.— Μὴ χειρότερα» τοῦ Κερκυραίου Διὰβόλου.— Διάφορα τῆς Προγυμνασίου τῶν Δολλαριῶν.— Μὲ συντροφία» τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας.— Ἡμερολόγιον» τοῦ Δοξαμένου Ρήνου.— Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορροῦνται: «Πράξις Χαλακῆρος» (θέλω τὸ ὑφὸς ἀπλούστερον) — Διδασκαλία ἐνὸς παιδίου «ἢ γλώσσα! διατὶ δὲν γράφετε σὰν καί μίνα;» — Χαῖρε» (ἀπύργοι στίχοι) — Μεσάνυχτα» (κοινοῦν) — Φυλλάδια Διαπλάσεως» (ἄτετρα) — Τὸ ἀπολοῦν παιδίον» (ἑκτενές).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ Νέα Ψευδώνυμα: Καρυμπογιάννης, α. (Β' Γυμνασίου) Πίμπερσεν, κ. (Ε. Ο.) Μανιατοπούλα, κ. (Π. Τ.) Καλὴ Βιολῆτρια, κ. (Ν. Τ.) Δαγρηφόρος Ἑλλᾶς κ. (Δ. Τ.) Βασιλίσσα τῶν Δοσῶν, κ. (Κ. Π.) Κυπριακὸς Ἀσθη, α. (Α. Α.) Δόξα τοῦ Βότου, κ. Εὐζωνίον Γοργό, α. Δάμλων Ἀσθη, α. (Μ. Π.) Ἐθνοπαϊκὸς Πόλεμος, α. (Ε. Φ.) Φυσολογία, α. (Δ. Θ.) Ἐκδινητῆς τῆς Ρόδου, α. (Μ. Β.) Σκλαβομυρία, κ. (Α. Β.) Βαββαρομαζοῦ Ἑλλᾶς, α. (Α. Χ.) Μικροὺς Κερκυραῖους, α. (Μ. Μ.) Ἐθνοπαϊκὸν, α. (Ο. Α.) Ἀθηναῖος κ. (Ν. Δ.) Φλοῖσθος τοῦ Βοσπόρου, α. (Ν. Β.) Κόκορος, α. Ἀνακασις ψευδώνυμων: Κωνοδίου Δάφνης κ. Προγυμνασίου τῶν Δολλαριῶν κ. Νέλιε, κ. Βογιάννομαζοῦ Ἑλλᾶς, α. Κυπρία Δοσμῶτις, κ. Λίθη, κ. Τριφυμία, κ. Ἡρωικὴ Σάμος κ.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Τέ

Ἀρθρον (ἑστία) Βουνοῦ τῆς Μανωλιάσας (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεπάρουμα) Κυπριακῶν Ἀστέρων (μόνον διὰ τὴν Σελ. Συνεργασίας δέγομαι διηγήματα ἀπὸ συνδρομητῶν· ἄλλ' αὐτὸ ποῦ μοῦ ἔστειλες εἶνε πολὺ ἐκτενές.) Παπῆκι (ἑστία, εὐχαριστῶ πολὺ, γράφε μοι.) Φλοῖστον τοῦ Βουπόρου (καί, εἰμπορεῖς νὰ μοῦ στέλλῃς Ἀυτόνομον "Ἡπειρον (ἑλὰδα, εὐχαριστῶ) "Ελευθερωθεῖσαν "Ἡπειρον (ἐπίσης· κάλυμμα ἑστίας) Γλυκὴ "Ονειρον, Νοσταλγίαν, κτλ. κτλ. **Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαδα μετὰ τὴν 14ην Ἰανουαρίου, ἀπανησῶ εἰς τὸ πρῶτον.**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέας 148ος Διαγωνισμὸς Δόσεων Δεκεμβρίου — Μαρτίου
Αἱ λύσεις δεσφαὶ μέχρι τῆς 15ης Μαρτίου.

77. Δεξιόγραφος

Κατὶ γλυκὺ, γλυκώτατον.
Θελησά νὰ ρωτήσω
Τί κάνει καὶ μοῦ ἀπάντησε:
Τῆς Μεσογείου μιά νῆσο!

*Ἐστία ἐπὶ τοῦ Βουλγαροφρονος Εὐζώνου

78. Συλλαβογράφος

Δυὸ σύμφωνα, ἐν φωνῆν
Ναὶ-μαὶ τὰ βέλιον
Καὶ τέλειον μητέρα
Ἀρχαίαν παρουσιάζω.

*Ἐστία ἐπὶ τῆς Πανελληνίου Ἐνώσεως

79. Στοιχειογράφος

Ναὶ μὲν κατάρθουσε νὰ μείνῃ στὴ ζωὴ
Κι' ἀπέρηλος ὁ ἀρχαῖος στρατηγός.
Μὰ κἀδε γῆρας ἔγρασε πολεμικὴ
Καὶ ἐργασίους κατήχησεν αὐτός.
*Ἐστία ἐπὶ τοῦ Μακεδονικοῦ Ρόδου

80. Στοιχειοτονόγραφος

Πόλις εἶμαι Ἰταλική,
Ἄν μ' ἀλλάξῃ τὸ κεφάλι
Καὶ τὸν τόνον κατεβάσῃς,
Ἀπροσπίως θὰ προβάλλῃ
Πόλις μακεδονική.
*Ἐστία ἐπὶ τοῦ Γέρου τοῦ Μωριά

81. Ἐξάστιχρον

- * * * = Σύνθετος.
- * * * * = Πρόσωπον τῆς Π. Διασκήσεως.
- * * * * * = Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.
- * * * * = Φυτόν.
- * * * = Ἐντομὸν.

Καὶ καθένας ἀναγιγνώσκονταὶ τὰ ἔατα.
*Ἐστία ἐπὶ τοῦ Μέλλοντος Ἐφευρέτου
82.—85. Κερυμμένα καὶ ἀντετραμμένα ὄντοματά ζωῶν.

- 1.—Ὅπως ὁ νόμος, καὶ ὁ θεκος ἱερὸς.
- 2.—Εἰς τὸ θέμα ἔλαμα λάθη πολλά.
- 3.—Ἐἶδα τὸ γαλλικὸ ἀεροπλάνο.
- 4.—Αὐτὸς ὁ κώνυρος τί διάμετρον ἔχει;
*Ἐστία ἐπὶ τῆς Πουκουλίανος

86. Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνας
—Κύστα, Λουλοῦκα, Νῆσο! ἔλατε λοιπὸν κ' ἡ γάτα σὰς ἔφαγε ἐν ἅκ' αὐτὰ. Θὰ σὰς τὰ φαῖν ὄλα.
—Μὰ τί μὰς ἔφαγε;
—Δὲν σὰς τὸ εἶπα;
*Ἐστία ἐπὶ Πάσης Καίτημασταντινου

87. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων
—Κύστα, Λουλοῦκα, Νῆσο! ἔλατε λοιπὸν κ' ἡ γάτα σὰς ἔφαγε ἐν ἅκ' αὐτὰ. Θὰ σὰς τὰ φαῖν ὄλα.
Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ ἑκάστη τῶν ἀποτελεσθῶν τὸ ὄνομα ἐνδόξου Βασιλέως:
Παρόμοιος, ἀσχημος, ἦτα, φῶς, ἀρχή, ἑκὼν, ἡμέρα, ἀτελής, ἀσθενής, γέρον, δυστυχής, πλατὺς.
*Ἐστία ἐπὶ τῆς Μεγάλῃς Ἑλλάδος

88. Ἑλλητισμόφωνον
η - ε - εἶ - ο - σο - σου - αἰ - εἶ
*Ἐστία ἐπὶ τοῦ Κερυμμένου Διαβόλου

89. Γρίφος
Μ   ρε   μα + α   Δίχως
γρ   γρη

*Ἐστία ἐπὶ τῆς Πραγματικῆς τῶν Δολλαρίων
Τόνοις Ἀδῆς Ἀθῆνῶν. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεία Ἀγ. Θεοδώρων.—2590

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 41,42.

434. Μισθὸς (μῦθ. ὄσος).—435. Ὑδρα - ὄδρα.—436. Ὀδρανός - ὄδρα.

437. ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ 438. Πῶν μῦθρον ΣΑΛΑΜΙΣ ἄιστον. (Ἡ ἀνά- ΜΑΙΟΣ γνωστὸς ἐκ δεξιῶν κατὰ στήλας, ἐκ τῶν κάτω καὶ ἐκ τῶν ἄνω ἐναλλάξ.)—439. Ὁ-

στις - τίς - ἔς + (Ἰον - ὄν =) ε + (Πάρις - πᾶ =) οἷς = ΟΣΠΙΣ.—440. ΚΙΜΩΝ (Κέκυρα, Κίνα, ὄρμος, Νέροβ, μῆλοΝ).—441. Φοβὸς τὸ γῆρας, οὐ γὰρ ἔργεται μόνον.—442. Ἡ Ἑλλάς προδίδεται νὰ λήσῃ. (Ἡ ἔλ ἄσπρο - ὄρη - στενά τ' εἰς γ.)

443. Λεῖτρον (ἄηρ, ἴον).—444. Βελτιστά - Μελισσα.—445. Ἐλφος (ἔλ, φῶς).

446. ΕΥΤΕΡΠΗ 447. ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ ΥΠΑΤΙΑ (ὄστις, υἱός, σίτος, Τύ- ΤΑΦΟΣ νις, κνός, Αἴτνα.)— ΕΤΟΣ 448. ΔΑΙΔΑΛΟΣ-ΝΟΥ- ΡΙΣ ΝΕΧΗΣ (Δαΐδαός, Ἄρ- ΠΑ οφρον, Ἰοῦδας, Δα- Η Νία, Ἀμῆλης, Δάχ- σις, Ὀνήλατης, Σέ- Σωστρις) —449. Ὁ ἐν ἀπείρῳ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ ὀφείλει.—450. Ἐξῆς δευτέρα φῶσις (ἔξ εἰς δε - φτερά - φ' εἰς εἰς).

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἑλληνικὴν τὸν τόμον τοῦ 1914 ἔνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρῶσιν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσιν τὸ ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ ὅποια τοῖς λείπουν, ἀποστέλλοντας μαζὶ καὶ τὸ ἀντίτιμον (σὺν τῷ 20 λεπτῷ τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν τόμων τοῦ 1914, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια θὰ περισσεύσων, καὶ πιθανὸν ὀργότερα νὰ μὴν ἔχωμεν.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 9 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς φρ. 1 ἑκάστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10 διὰ τὸ ἔσωτερικὸν καὶ 1,30 διὰ τὸ ἔξωτ.

Τόμοι 10 οἱ ἐξῆς: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.
(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 4ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηρηλώθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1914

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται: "Ἄδειος φρ. Β—Χρυσὸς φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. Ἄδειος 3,50, χρυσὸς 6.50 Διὰ τὸ ἔξωτ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἑκάστος τιμᾶται ἐλευθέρος ταχυδρ. τελῶν: "Ἄδειος φρ. 7—Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 9: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1914, ὧν ἑκάστος τιμᾶται: "Ἄδειος φρ. 8—Χρυσόδετος φρ. 10.

φαρμακικῶν, ἱατρικῶν καὶ Ρινοφαρμακικῶν νόσων εἰδικὸς ἱατρός.

Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ἐν Εὐρώπῃ σπουδάζας ἐπὶ πολλὰ ἔτη, δέχεται ἐν τῇ Κλινικῇ του ἀπὸ 10—12 π. μ. καὶ 3—5 μ. μ.

Πλατεία Ὀμονοίας καὶ ὁδὸς Λόφου 8-Δ

ΚΑΔΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1914,

κόκκινα μὲ χρυσοὶ γράμματα, δι' ὁσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδια των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη **ΕΤΟΙΜΑ** καὶ παροῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον, ἐλήφθησαν ἀπὸ 8—14 Ἰανουαρίου.

- ΑΘΗΝΩΝ: Ι. Σ. Μπάτσος, Ἐμ. Μ. Φλωράκης, Μάνακας Π. Ρογκοπούλου, Θεοδῶρος Καλαβέλλου, Ἡλ. Π. Σούρου, Ἰωάννα Σ. Κοσμετάτου, Ι. Κ. Μελετιῶνος, Σπ. Α. Μόμος, Μαρ. Σ. Κοσμετάτος, Φανή Α. Κοκκίνη, Φεγγαριώτικη Ἀκίνη, Ματωμένο Ἡλιοβασίλειον, Π. Ι. Ἀλέξης, Γ. Χ. Πουλῆνος, Μαγμένο Ρόδον, Ἀμαλία Τσάβη, Ἐλένη Ν. Παπαδάκη, Ι. Στ. Πετρογιάννης, Ἀλέξανδρος Ἀσπὴ, Αἰκατ. Γ. Μωροῦλη, Γ. Κολυβῆς, Ἀθ. Σ. Δικαίτης, Θ. Ν. Φαγγῆς, Δημ. Ορ. Κατάρης, Μιλ. Βιδυλῶς, Ἐνας χωρίς ὑπογραφή, ΑΓΙΝΗΣ: Μικρὸς Παγανίνης. ΑΡΓΟΥΣ: Μάκος Ε. Οικονομοῦ, Α. Ἀγγάρας. ΑΡΧΑΝΕΣ: Ἐλευθερία Ν. Κολομβοπούλου. ΒΟΛΟΥ: Ἀργύνη Β. Λυκαθοπούλου, Ἀνθ. Χαλαμπίτης, Ν. Κ. Νικολάου, Γ. Β. Παπαθανασίου, Δημ. Π. Βορδάρη, Κ. Ι. Πανάς, Δελεά Α. Λυκαθοπούλου, Β. Ν. Κουτσοβέλης, Χ. Ν. Μυζούπουλος, Ἀλ. Παναγιωτοπούλου. ΓΥΦΙΟΥ: Χ. Α. Πετρίδης. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Π. Α. Βουδουμπάκης, Χ. Λυκαπύρας. ΘΕΣΣΑΛΙΚΗΣ: Λουκάς Μ. Κονταξής Ἀλέξανδρος Μ. Κονταξής, Ἰωάν. Μ. Κονταξής, Λεουσίλα Γ. Πεντιλίη. ΙΩΑΚΙΝΗΣ: Τασὸς Γ. Παῖτης. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Καθ. Ι. Αεὺ, Ε. Γ. Σταυρίδης. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σπ. Θ. Δεσφίλας, Κερυμμένου Διόβολος, Ἐλένη Γ. Οικονομοῦ, Λουκία Κωνσταντίνου, Μαρία Κ. Καρβύσα. ΚΕΙΜΕΚΑΓΙΑΣ: Κοκκινία Πρωτομά- ΛΑΓΙΣΣΗΣ: Δαδνοστήρης Βασιλείης. ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ: Α. Δ. Παλιούρας, Ἀρ. Δ. Βαλοῦρας, Ν. Α. Λουδοπούλου. ΜΕΣΣΩΝΗΣ: Ν. Γ. Ἀποστολόπουλος. ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸς Ναυτοπούλου, Μαννίνα Π. Παπαγιαννοπούλου, Ἀργυροῦλα Ζορμπί Γλαυκὸς ὁ Πατριεὺς, Μίμης Ἀναστασιόπουλος, Μικρὸς Ἐδελφίς. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Κυρ. Γ. Χρυσογιάννης, Π. Π. Φοῖβας. ΠΥΡΓΟΥ: Τρ. Παπαθεοδώρου. ΣΥΡΟΥ: Ν. Γ. Βάτης. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Γ. Ν. Μπατιλάκης. ΤΡΙΚΚΛΑΣΩΝ: Ἐλευθερωθεῖσα Ἡπει. ἰος, Κ. Α. Παπαλέξου. ΥΔΡΑΣ: Π. Γ. Παντελέσης. ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Κων. Α. Ἐδρατιάδου, Ἀννα Π. Βεζύρη. ΧΙΟΥ: Ἐδῶγγ. Δ. Σαραφελίς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐδώνων τὴν λύσαν τὰ ὄνομα ἐνδύσαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐληφθῶσαν οἱ ἐξῆς τρεῖς: **ΜΑΡΙΓΚΑ Π. ΡΟΓΚΟΠΟΥΛΟΥ** ἐν Ἀθήναις, **Α. Δ. ΠΑΛΙΟΥΡΑΣ**, ἐν Μεσολογγίῳ καὶ **ΜΑΝΤΙΝΑ Π. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ**, ἐν Πάτραις, οἱ ὅποιοι ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου.

Τὸ πρόμιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἔγκαιρος ἀναπόσει τῆς συνδρομῆς του

Τόνοις Ἀδῆς Ἀθῆνῶν. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεία Ἀγ. Θεοδώρων.—2590